

Első fejezet

AZ INDULÁS

Fényesen csillogott a víztükör a lenyugvó nap fényében, a hullámok tánca vidám volt, mint minden este. Ottokár hunyorgó szemekkel nézet és álmodozott. Álmodozott egy nagy hajóútról, amivel sikert és hírnevet szerez magának. Ottokár nem volt világhírű semmiben, csak egy magyar vidéki vízibicikli kölcsönző öre, aki egy hajóskapitányi sapkát, csíkos pólót, valamint a cúgos cipőjére rálógó molyette kék nadrágot viselt. Ezeket a becses ruhadarabokat még tavaly szerezte be egy turkálóban és most büszkén feszített benne. A környéken azt híresztelte, hogy valamikor egy tengerjáró hajó egyik legmeghatározóbb posztján szolgált. Ez részben igaz is volt, hiszen fiatal korában egy dunai hajón volt hajósinas. Ottokár, méla révedezését egy borízú hang zavarta meg:

– 'Stét kapitány – köszönt Ottokárra egy viseletes hálóinget viselő szakállas szerzet.

Deres Pista, hisz ő volt a jövevény, fülig érő vigyorral nézett a kapitányra. Pista mindig vigyorgott, mióta nevezetes balesete érte. Néhány évvel ezelőtt ugyanis úgy fültövön vágta egy borospince tulajdonosa, ahol ingyenes beszerzőúton járt, hogy azóta ez az átok kíséri görbe útjain. Nevezetes hősünk

ugyanis hobbista volt. Hobbija, a mértéktelen alkoholfogyasztás juttatta eme balsorsra.

– Vihar hozott Pesta – köszönt rá Ottokár rezignáltan.

Ezt a két különleges emberpéldányt a megértés hozta össze. Jól megértették egymást. Pista mindent elhitt Ottokárnak, amit mesélt régmúlt tengeri kalandjairól, hisz így mindig kapott egy kis potya bort. Ő pedig legalább társra talált, hiszen a környéken féltek tőle és nagy ívben kerülték.

– Tudod Pesta, gondoltam egy nagyot –, mondta a kapitány – tengerre szállunk.

– Hogy mire?

– Tengerre te gyagyás.

– Ja, úgy más.

– Elhatároztam, hogy ismét a tenger habjait fogom szelni egy pompás hajóval, és te leszel az első tiszt.

Pista zavartan nézett a kis holtág öblén ringatózó vízibiciklire. Hajó egy szem sem volt közöttük.

– Kapitány úr, aztán hol a hajó?

– Majd építünk – mondta határozottan Ottokár, és komolyan is gondolta.

Megegyeztek abban, hogy másnap neki is látnak a hajóépítésnek a holtág egy eldugott öblében, ahol

titokban munkálkodhatnak. A világsajtó majd úgyis hírt ad a félelmet nem ismerő Ottokár és első tisztje kalandjairól.

Másnap reggel a kapitány egy hatalmas fadézsával a vállán Pista meg egy flakon borral érkezett a rejtett öbölbe.

– Pesta a nénikédet! – marrant Ottokár az első tisztjére – Ezzel a flakon tablettás borral járulsz hozzá a hajó építéséhez?

– No de Kapitány úr! Nyáron a kocsmá teraszán a TV-ben láttam egy ismeretterjesztő filmet, ahol lelkes zöld fickók, no nem úrlények, hanem valamiféle természetvédők, műanyag flakonokból építettek tutajt. Gondoltam a mentőcsónak akár készülhet üres flakonokból is.

– De ez nem üres Pesta.

– Annyi gond legyen – szólt az első tiszt és egy húzásra kiürítette a flakont – parancsoljon kapitány úr. Már üres.

– Ezzel az egyel meg mit kezdünk? Kellene vagy száz darab ahhoz, hogy valamit érjünk vele.

– Inni azt tudok, no de száz flakonnal még nekem is sok lenne.

– Marha! Nem azt mondtam, hogy igyál meg annyi, hanem hogy szerezz üreseket, mert az ötleted egyébként nem ördögtől való.

A lelkes első tiszt egy szalutálás után el is távozott, hiszen a saját bankjában már pár száz flakon várt a visszaváltásra.

A bankja a háza melletti valaha szebb napokat látott disznóól volt, ahol ezeket az értékeket gyűjtögette öreg napjaira. Míg Pesta az üvegekért ment Ottokár nekilátott fákat vágni a magával hozott baltával, hiszen azt a dézsát, amit idecipelt csak a hajó gyomrának szánta. A fedélzetet és a hajótestet a part mentén növény fiatal nyárfákból szándékozott összeácsolni. Nem részletezem a sok káromkodással teli nap gyötrelmeit, amit a két szépreményű világvándor átélt, de végül is kész lett a hajó. Nem éppen a legszebb, de a víz megbírta. A Pista által ideszállított flakonokkal körbevett dézsa kiegészítve nyárfarönkökkel eléggé vízbírónak tűnt. A durván ácsolt fedélzetre még egy rongyos katonai sátrat is állítottak fel, hogy a tengeri viharok során menedéket nyújtson nekik.

– Ami még fontos, az ellátmány. Ha valamit, ezt megtanultam hajóséletem során – mondta Ottokár Pistának.

Az elkövetkezendő napot a hajózáshoz szükséges ételek és italok dézsába pakolásával töltötték. Került ide füstölt szalonna, kétszersült, némi sózott hús, amit

Pista készített, valamint egy demizson víz. A hajó gyomrában három, Pistáéban egy liter pálinka is várta a kifutást. Az indulás idejét az esti órákra időzítették, nehogy a falubeliek kifigyeljék a világ körüli út első felvonását. Úgyis értesülnek majd a sajtóból róla.

– Baj van Pesta – szólt Ottokár – nincs vitorla, az nélkül meg nem boldogulunk a tengeren. Én vágok árbócot itt az erdőben, te meg szerezz vitorlavászon.

Pesta nem is kérdezett semmit, hanem elindult a falu felé. Ottokár egy sudár nyárfát kezdett kivégezni. Két óra elteltével az első tiszt egy nagy kosár lepedővel, amiket máig siratnak a falubéli teregetést végző asszonyok, és tűvel, valamint cérnával tért vissza. Lekuporodva a partra durva öltésekkel elkezdte összevarrni őket.

Estére állt is a vitorla a kis hajón. Viszont volt még egy probléma. Nem fúj a szél, így mi haszna volt a vitorlájuknak. Ottokár utasította Pistát, hogy kötözze az árbócra a vitorlát, amíg ő valami evezőfélét fabrikál.

Egy óra múlva vissza is tért két durván faragott evezővel és az egyiket Pista kezébe nyomva kiadta a parancsot:

– Tengerre magyar!

A hajó gyomrában kettő, Pistáéban szintén két liter pálinkával elszakadt a partról és elindult világhódító útjára, fedélzetén a két bátor emberrel.

Második fejezet

AZ ELSŐ AKADÁLY

Ottokár és Pista lassan komótosan evezett a világhír felé a holtág csendes vizén. Békakoncert hallatszott a partot segélyező nádas felől. A nap már lenyugodott, ezért korlátozott helyismeretük miatt kissé bizonytalanok voltak merre is tartanak. Annak ellenére, hogy itt nőttek fel korlátozott volt a tudásuk a víz természetét illetően, bár ezt egyikük sem ismerte volna be. Erős óra evezés után tákolmányuk, amit nagyképűen hajónak neveztek egyszer csak partot ért, annak ellenére, hogy mindig előre és a parttal párhuzamosan eveztek.

– Ez meg mi a bánat? – horkant fel Pista, miközben hunyorogva próbálta meg kitalálni mi is történhetett.

– Semmi gáz Pesta. Ez csak egy természetes akadály, amit könnyedén le fogunk győzni – válaszolta a kapitány kevés meggyőződéssel a hangjában.

Körbehordozták a tekintetüket, és csodálkoztak rajta, hogy csak egy irányban véltek felfedezni vízterületet. Az pedig csak a hátuk mögött volt. Jobbra, balra és előre is csak partot láttak.

– Itt fogunk éjszakázni és majd reggel kitaláljuk mit

tehetünk – mondta bölcsen Ottokár.

Pista szorgosan bólogatva adott igazat a kapitánynak, és nemsokára már a fedélzeten álló sátorban hortyogtak. Az éjszaka csendjét csak egy esetben zavarta meg egy kis motoszkalás, aminek folyományaképpen egy újabb üveg pálinka cserélt helyet bizonyos gyomrokban. A hajóéban immár csak egy maradt.

Deres Pista nem volt mindig ilyen félnótás. Valaha még tanító is volt a községi iskolában, igaz erre senki sem emlékszik. Egy külön történetet is megérne a nevezetes ruhanemű története, amit visel, de erre most nem térnek ki. Elég annyi, hogy egy kártyacsatát elveszítve a kocsmában, anyaszült meztelenül kódorgott a falu határában, mikor a hálóinget találta. Azóta is büszkén viseli, mint a szerencse zálogát.

Már hajnalban felébredt a két világutazó, és egy bőséges reggelivel, ami szalonnából és kétszersültből állt úgy vélték ideje megvizsgálni a különös esetet, miszerint vége lett a víznek. Ottokár utasította első tisztjét, hogy hozza fel a demizson vizet a hajófenékből a szalonnát leöblítendő. Pista bánatosan nézett a dézsában árválkodó utolsó üveg pálinkára és takarékos ember lévén csak a felét itta meg. A demizsonnal a kezében a kapitányhoz lépett:

– Én nem vagyok szomjas, a reggeli harmat felfrissített, de ön csak igyék.

A kapitány furcsán nézett Pistára, de nem kérdezve semmit leöblítette a reggelijét, majd egy lendületes karjelzéssel utasította az első tisztjét, hogy kövesse. A partra kikapaszkodva egy sűrű cserjésen keresztülverekedve magukat egy szépen kaszált kis rétre értek, aminek a túlsó felén egy alacsony töltés, úgynevezett nyúlgát emelkedett. Ezt megmászva a túloldalon néma víztükröt találtak, ami csendesen folydogált ismeretlen célja felé.

– Na Pesta, erre kell menni. Csak ez a kis kupac sóder és föld van az utunkban. Menjünk és húzzuk át ide a hajót és máris folytathatjuk az utunkat.

Sokat nem is gondolkodtak, hanem visszatértek a hajójukhoz és a két oldalát megragadva megpróbálták a vízből kirángatni. Hát ez nem sikerült. Túl nehéz volt kettejük erejéhez.

– Hogy a sellő egye meg – káromkodott a kapitány – ide segítség kell. Gyere Pesta keressünk valakit, aki segít áthúzni a hajónkat a töltésen.

Átverekedve magukat néhány bokron egy szántóföld szélén találták magukat, de egy árva ember sem volt a környéken, akitől segítséget kérhettek volna. Nem messzire egy kis fakunyhót vettek észre egy gondozatlan és bekerítetlen konyhakert közepén. Mivel nem volt más ötletük, így arrafelé vették az irányt. A kunyhó ajtaja nem volt bezárva ezért bátran beléptek rajta.

– Megvan a megoldás! – kiáltott fel a kapitány meglátva a sarokban rozsdásodó kerti szerszámokat – Na ezt fogd te – nyomott Pista kezébe egy csákányt, ő pedig megragadott egy ásólapátot.

– Kapitány úr, ez a megoldás? – kérdezte az első tiszt.

– Igen Pesta, csatornát ásunk és áthajózunk. Ilyen egyszerű.

Pista nem volt meggyőződve róla, hogy egyszerű lesz, hiszen dolgozni nem igazán szeretett, de hivatástudatából kifolyólag követte a kapitányát.

Visszatérve a nyúlgháthoz szorgalmasan csákányozni és ásni kezdték azt egészen addig, ameddig kerékpárján Kopasz Jenő gátőr meg nem érkezett és finoman kérdőre nem vonta őket:

– Mi a bűdös anyátokat csináltok itt ti gazemberek?
– kérdezte jókora husángját a feje fölé emelve.

– Ásunk kérem – válaszolta Pista.

– Majd adok én nektek ásni ti nyomorultak – mondta a gátőr és fenyegetően közelített feléjük.

– Álljon meg jóember! – kiáltott rá Ottokár – Nehogy erőszakhoz folyamodjon, ez az ember itt mellettem beteg – mutatott Pistára.

– Beteg? És mi a baja, agybaj? – kérdezett vissza Kopasz Jenő a türelméről nem éppen híres gátőr.

– Nem kérem szépen, hanem dizentériás.

– Az meg miféle agybaj?

– Nem az agyat támadja, egy erős vírusos hasmenés.

Ottokár még emlékezett egy kalózos filmre, ahol a hajósoknál ez rendszeres betegség volt a trópusokon. Igaz ez nem trópusi égöv, de a gátőr talán ezt nem tudja.

– Szóval fosik. Akkor mért nem azt mondja? Nem kell nekem idegen nyelven ugatni.

– Kérem szépen a fosás nem jó szó, hiszen azt is jelenthetné, hogy fél. Pedig ő egy nagyon bátor ember.

Úgy tűnt ez a párbeszéd kicsit meglágyította a gátőr szívét, hiszen nem verte agyon őket, de a gödröt, amit ástak vissza kellett temetniük.

Miután a gátőr eltávozott összeroskadva ültek le a fűre maguk elé bámulva, míg csak Pista szeme fel nem csillant:

– Van megoldás. Tudom mit tehetnénk....

Harmadik fejezet

ÚJRA A VÍZEN

Ottokár szeme akkorára kerekedett, mint egy jóféle levesestányér. Sok mindent feltételezett eddig Pistáról, de azt nem, hogy önálló ötletei legyenek.

– Akkor avass be te birka engem is – szolt foghegyről Ottokár.

– Látja azt a lényt ott kapitány? – mutatott az első tiszt a nyúlgát felé.

– A tehénre gondolsz te marha?

– Arra kapitány úr. Adjon nekem egy másfél órát. Hozok valamit – mondta Pista és válasza sem várva elindult a falu felé.

Itt kell hozzátennem, hogy egyébként nem nagyon távolodtak el az indulási helyüktől. Ha jól megerőlteti a szemét a kapitány még a templom tornyát is láthatta volna. Míg Pista eltávozott addig Ottokár hanyatt dőlt a fűben és elszundított. Álmában a világtengereken hajózott, és nagyszerű tetteket hajtott végre. Vihar tépázta a hajóját álmában és erre fel is ébredt, ugyanis Pista rázta a vállát.

Ameddig a kapitány szundikált Pista nem vesztegette az időt. Kettős haszonnal kecsegtette az út a faluba. Beszerezte a hajó megmentéséhez szükséges eszközöket, valamint a hajó rakományát is fel tudta így tölteni minden hasznos dologgal. Hozott magával egy erős kötelet, egy ponyvát, egy kis zsák krumplit, kenyeret zsírt, hagymát, fűszereket, sót, valamint négy üveg pálinkát és nyolc kétliteres flakon bort. A hátára erősített hatalmas katonai hátizsákba pakolta ezeket a nélkülözhetetlen holmikat. Kivéve egy üveg bort, amit a szintén magával hozott bográcsban tartott, arra az esetre, ha netalán az úton megszomjazna.

– Hát te meg mi a fészkes fenéket cipelsz? – kérdezte meg a kapitány.

– Mindent amire csak szükségünk lehet – mondta Pista és büszkén sorolta a hozományát.

– Aztán ennyi vacak bor meg minek kell nekünk? – húzta fel a szemöldökét Ottokár.

– Arra gondoltam, ha esetleg megsérülne a hajót erősítő flakon valamelyike, akkor tudnánk pótolni.

– Ahhoz elég lett volna, ha üresek hozol.

– Mit gondol kapitány úr, miből vettem ezeket a cuccokat? Visszaváltottam az üres flakonokat. És nézze még maradt egy kis pénz is – mutatott a kapitány felé egy marék aprót.

– Remek! És a hajó majd a bortól fogja átcsuklani magát a töltésen?

– Á dehogy vázolólok, hogy mire gondoltam – mondta Pista, miközben ledobálta a fűbe a magával hozott holmikat.

Miután elmondta tervét a kapitánynak, aki még egy kis értelmet is vélt felfedezni az ötletben, nekiláttak a kivitelezésnek.

Amíg Ottokár a hajó orrára kötötte a kötelet, addig Pista sietve elment az elhanyagolt konyhakerthez és széles vigyorral a száján két csenevész répát hozott magával, amivel a tehénhez ballagott. A répákkal a hajóhoz csalogatta az állatot, majd a kötélmásik végét a nyakába hurkolta. Egy faággal erősen ösztökölte a jószágot, aki ezért megiramodott a töltés felé magával húzva a hajót. A terv sikerült. A hajó ezzel a módszerrel átjutott a töltés túloldalára, igaz az időközben megérkező tehén gazdáját Pista nagy bánatára korrumpálni kellett egy üveg pálinkával, ugyanis kiadós verést helyezett kilátásba a tehén kisajátítása miatt.

Szerencsére így megúszták verés nélkül és a hajó is ismét a vízen ringatózott. Miután berakodták az első tiszt által beszerzett ellátmányt, ellökték járművüket a parttól és szél hiányában ismét evezni kezdtek. Csodálatosan szép volt ez a dunai holtág. Bedőlt fák

szegélyezték a partot, amit valószínűleg hódok döntöttek ki, vízimadarak garmadája kutakodott élelem után, az ezer sziget országának is nevezett tájkülönlegesség vizeiben.

Pista egy kis bizonytalanságot vélt felfedezni a kapitány tekintetében, ahogy eveztek, de a világért sem merte ezt konkrétan közölni vele, hiszen ismerte. Amennyiben valaki közli vele, hogy valamihez nem ért, vagy pláne, hogy nem tudja mit csinál, hát roppant morcos tudott lenni. Az első tiszt ezért inkább jó alaposan átrágtá magában, miképp közölje vele gondolatait:

– Kapitány úr. Láttam a kocsmában egyszer egy természetfilmet, ami ezen a környéken készült. Érdekes volt. Ez a Duna egy holtágrendszere, több ezernyi szigettel, aminek a Mosoni-Dunával is van összeköttetése. Az pedig a Dunába ömlik. A Duna meg...

– Tudom Pesta, tudom – mondta a kapitány – a Duna pedig a tengerbe. Oda tartunk – nézett maga elé mélázva.

Hogy a beállt kellemetlen csendet megtörje Ottokár arra gondolt most megtréfálja az első tisztjét.

–Figyelj Pesta. Adok fel neked egy találós kérdést, ha kitalárod vendégem vagy a legközelebbi kocsmában egy pálinkára.

Pista arra gondolt abból nem lesz semmi, de biccentett, hogy rendben.

– Na figyelj ide. Ha a hajónk, ami utazunk négy méter hosszú és két méter széles, valamint fél méter mélyre süllyed a vízbe, akkor hány éves vagyok én?

– Ötven – vágta rá szinte azonnal Pista.

– Hát ezt, hogy a bánatba számoltad ki? – kérdezte a kapitány, miközben a szája is tátva maradt, hiszen pont ötven éves volt.

– Tudja kapitány van nekem egy öcsém, aki huszonöt éves és éppen fele ilyen hülye, mint maga – mondta vigyorogva az első tiszt.

Kár volt kekeckednie a kapitánnyal, mert paprikavörös arccal, mérgében a vízbe lökte a már cseppet sem vigyorgó első tisztjét. Pista fújtatva, prüsszkölve kapaszkodott vissza a hajótestre, de nem szólt egy szót sem. Az a csodálatos az egészben, hogy a teste nem panaszkodott hangosan, hiszen már vagy egy éve nem érte víz. Gyorsan lerángatta magáról a viseletes hálóinget, ami alatt nem viselt semmit és dideregve leült a hajó padlójára.

– Vegyél már fel valamit, mert hányingerem támadt – szólt rá a már lenyugodott kapitány.

– Pista jobb híján a sátor bejárata mellett árválkodó

bográcscsal takarta el intim testrészét, és ugrándozásba kezdett, hogy ne dideregjen annyira. A hálóíngét a sátorra vetette, hogy száradjon.

– Be kell szereznünk neked végre valami normális ruházatot – nézett az első tisztjére a kapitány immár nyugodtan.

Fröccsös Tóni, a rapsic a túlparton a tilosban horgászva tátott szájjal bámult a jelenésre és a Gondúzó nevű kocsmában azóta is mesél egy fehér szellemről, aki a holtágakon hajózik egy szál bográcscsba öltözve.

Negyedik fejezet

VIHARBAN

Mire Pista ruházatként viselt meggyötört hálóinge megszáradt, a kapitány szorgalmas evezésének köszönhetően már jócskán bent jártak a szigetek közötti csatornák egyikében. A csendes vizű holtágot elhagyva egy nagyobb víztükör terült el előttük, ami kisebb lelkendezést váltott ki az első tisztből:

– Gondolom ez még nem a tenger, de már hajaz rá.

– Hajaz hajaz Pesta, de ez csak egy nagyobb öbölféleség a szigetek között – mormogott Ottokár.

A szél kissé feltámadt, ezért hőseink végre kipróbálhatták a vitorlát is. Nagy nehezen valahogy rögzítették az árbocrúd tetejére, majd az alsó két szárát a hajótesthez erősítették, így egy háromszögletű széltámaszt kaptak, aminek csak egy baja volt, hogy a hajó irányíthatatlanul a szél fújásának az irányába haladt.

– Szinte repülünk– lelkendezett Pista, mint egynagyra nőtt gyerek.

Problémát nemsokára az jelentett, hogy az enyhe nyári szellő előbb szellé, majd később viharrá erősödött. Az ég elfeketedett és az eső is eleredt. Hőseink vízi alkalmatosságát méter magas hullámok